

U OVOM BROJU:**BOŽIĆNI SLAVOPOJ***Manfred Hausmann***ŽIVETI KAO SO I SVETLO***George Wood***KAKO PREPOZNATI****ZDRAVU CRKVU (1)***Ričard De Han***DŽON VESLI***James C. Hefley***UNUTRAŠNJE ISCELJENJE***Gerhard Šefer***STVARNOST NARNIJE***Jan Vareca***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Milenko Isakov**Stančević Sreten**Milorad Ristić*

Postoji priča o dve sestre, koje su se međusobno mnogo volele. Jedna je bila novorođena hrišćanka a druga nije. Verna sestra hrišćanka, je stalno pokušavala da svoju sestru dovede do spasonosne vere u Isusa Hrista, te je jednog dana uspjela da je nagovori, da sa njom pođe u crkvu. U crkvi propovednik je propovedao iz Mateja 24, gde se govori da kad Isus dođe na oblacima da uzme svoje, "jedni će biti uzeti a drugi ostavljeni". Verna sestra se nadala da će propoved dovesti njezinu sestru do spasenja, no ona nije pokazala ni najmanji znak interesovanja za to. Obe sestre su spavale u istoj sobi. Jedne noći verna sestra, opterećena brigom za svojom sestrom, nije mogla da zaspi, iskrala se iz sobe i otišla u drugu sobu da bi se za nju molila Bogu. U međuvremenu njena sestra se probudila i ugledala prazan krevet svoje sestre, pitala se: "Gde mi je sestra?". Odjednom, u njenom umu su počele da odzvanjaju reči iz propovedi: "Jednog će uzeti a drugog ostaviti!" Pitala se da li je to njena sestra "uzeta" a ona "ostavljena"? Ovo je u njoj izazvalo takav strah, pa je počela prizivati ime Gospodnje, ne bi li je On spasio...

Dragi naši čitaoci,

svako od nas treba da se zamisli i zapita: "Kada Isus dođe po svoje hoću li biti 'uzet' ili 'ostavljen'?"

Odgovor na ovo pitanje leži u srcu svakoga od nas - odgovor koji će vam reći da li ste danas spremni za Isusa ili ne? Možda je baš pred nama godina u kojoj On može doći...?

Vaša, SIONSKA TRUBA.

BOŽIĆNI SLAVOPOJ

Manfred Hausmann

---

*"I ovo vam je znak: naći ćete dete povijeno u pelene gde leži u jaslama. I odjednom se sa anđelom stvori mnoštvo nebeske vojske hvaleći Boga i govoreći: **slava Bogu na visini i na zemlji mir među ljudima koji su po Božjoj volji.**" (Lk. 2:12-14 EČ)*

Često se događa da ljudi u svojoj bezazlenosti i sa najboljim namerama "citiraju" nešto iz Biblije, što tamo uopšte i nije napisano, ili bar ne u tom smislu.

Recimo, tvrdi se da je Eva jabukom navela Adama na greh. Umetnici su ovu scenu naslikali, pesnici je opevali, humoristi manje ili više duhovito ismejali. A Biblija uopšte ne pominje jabuku. Skoro uvek, kada želi da opomene rukovođenje pukim materijalnim interesima, čovek se posluži biblijskim stihom, "da čovek ne živi o samom hlebu". A ni Mojsije, niti Hrist, koji kušača upućuje na te reči, nisu mislili da su to suprotnosti, jer naravno, čovek živi od hleba, ali ne od hleba kao takvog, već od toga što Božja reč i volja blagosiljaju hleb životodarujućom snagom. A što se tiče tri sveta kralja; nisu bili ni sveti, niti ih je bilo troje, niti su bili kraljevi. Ovaj niz bi se još mogao produžiti, tj. zaslužno spada i izokretanje božićne anđeoske vesti "mir na zemlji", koja se pretvara u parolu "mir među narodima".

Naravno, mir među narodima je ozbiljna i vredna stvar, i potrebno je da se neprekidno ukazuje na njegovu važnost i da se naprežu sve ljudske snage za njegovo ostvarivanje. Ipak, je u drugom planu u odnosu na ono šta se dogodilo u Vitlejemu. Iskaz nebeskih četa ima značenje i usmerava nas u potpuno drugom smeru. Oni, koji navode samo njegovu četvrtinu, krivotvore ga iz temelja. Trebalo bi da se malo više zamislimo kada čitamo kod evanđeliste Luke reči: "Mnoštvo nebeske vojske hvaleći Boga i govoreći..."

Anđeoske reči znači, nisu upućene ljudima, nego Bogu. Njihova takozvana "poruka mira" zapravo uopšte nije poruka u našem smislu te reči, već slavopoj Bogu. U božićnim člancima koji govore o miru među ljudima ili samo o miru uopšte, obično se ne spominje prva rečenica anđela. A upravo ona ni u kom slučaju ne sme da bude izostavljena "Slava na visini Bogu", jer

bez tih reči je čitava stvar besmislena.

Prevod reči "slava" ne zvuči dovoljno snažno. Reč je o "DOXA", kako to piše na grčkom jeziku, i zapravo je prevod hebrejske reči KABOD. To znači mnogo više od časti, to znači pojava ogromnog Božjeg veličanstva koje svetli kao odsjaj vatre i koje uništava svakoga čoveka koga pogodi. Otud toliki strah kod pastira, kada ih iznenada obasjava Gospodnja DOXA. "Slava Bogu na visini", znači takvu slavu koja je iznad svakog ljudskog poimanja Božje svetosti. Ona ima snažno delovanje, nepodnošljivost, uključuje i nepristupačnost, ni jedan čovek nije u stanju da se približi tamo gde vlada Božja DOXA. Bog je tu onaj drugi, onaj nepoznat, onaj onostrani, neuhvatljivi, On je "u visinama".

Prvi astronauti su ponosno izjavili kako u svemiru nisu videli ništa od Boga. Time su u svom neznanju mislili da su hrišćanstvu zadali veliki udarac. Ustvari, to se u potpunosti slaže sa biblijskim iskazom da "Bog je Duh". Biblija zna da Bog ne prebiva u tvorevini, niti u svemiru, On se ne nalazi u trešnji koja je u cvatu, niti u G molu na misi. Po Bibliji ne postoji nekakav panteistički bog.

Bog je bezgranično drugačiji od tvorevine, drugačiji od tvorevine u njenoj najslavnijoj slavi. Tvorevina je njegovo delo a ne njegovo biće. Ko Ga traži u paloj i umirućoj prirodi nikada Ga neće naći, ma koliko duboko u nju prodro. U dubini tvorevine ne prebiva Bog, već smrt, besmisao, nihilizam.

Ova spoznaja se u potpunosti poklapa sa onim što Biblija iskazuje. No, Biblija ne samo da zna da Bog ne živi u tvorevini i da je tvorevina osuđena na smrt. Zna, i u tome se krije ono šokirajuće, ono skandalozno, ono nelogično u njenom iskazu da se Bog tvorac iz daljine i onostranosti - u Hristu okrenuo ovom svetu, da je u Hristu postao čovek. Čovek, sa svim njegovim jadom, čitavom njegovom bezizlaznošću pred smrću.

Hrist nije bio, niti je sada, tvorac neke nove religije, društveni revolucionar ili učitelj istine On je bio i jeste pravi Bog i pravi čovek. Pravi čovek, do te mere da je stupio i u čeliju smrti i dozvolio da bude ubijen umesto pravog osuđenika. Sve, što je čovek ikada zaslužio kao pravednu kaznu kada bi Bog sa njim postupao po pravdi i zakonu, On je uzeo na sebe. Hrist, pravi Bog i pravi čovek jedini može uneti mir u srca ljudi.

To je ona "velika radost" koju Gospodnji anđeli naveštaju vitlejemskim pastirima u vreme Božića. I to je razlog zašto mnoštvo nebeskih četa slavi i hvali Boga. I to znače reči: "i na zemlji mir među ljudima koji su po Božjoj volji".

Nema tu ničega od mira među narodima, bar ne u prvom redu. Poenta je mnogo više u miru između čoveka i Boga, koji je čovek pogazio kada je želeo da bude kao Bog, i gazi ga još i danas, svaki dan. Reč je o prekidanju ljudskog nemira, njegove zbunjenosti, očaja. U Božiću je Bog postao čovek, na Golgoti je svojom smrću na krstu isplatio dug svih ljudi i svih vremena, a o Uskrsu je pobedio smrt, jednom zauvek.

Tako se to dogodilo, to je istorija. Hrišćanstvo nije učenje već događanje. Ta zar ne čitamo uvek iznova u Novom zavetu "I dogodi se... i zbi se..." Hrišćanstvo je istorija Božje ljubavi prema njegovoj tvorevini, naročito prema čoveku prema ovom čudnom stvoru koje uvek iznova zaluta u nezahvalnost i bunu i otvrdnuće. A Božić je istorija prodora ove neshvatljive ljubavi do otvrdnulog ljudskog srca.

Razume se samo po sebi, da oni koji su verom u Isusa Hrista doživeli nesavladivu Božju ljubav i čije srce je doživelo Božji mir ne mogu a da među sobom nemaju mira. Na taj način je Božić, takođe svečanost mira među ljudima. Ali samo u tom smislu. Jer samo oni ljudi koji su našli mir u Bogu koji "prevazilazi svaki razum" (Fil. 4:7) mogu da svojim bližnjima i svetu donesu mir. Svi drugi pokušaji su unapred osuđeni na neuspeh. Ko srž sveta posmatra otvorenih očiju, ne može a da to ne spozna. ◀

Izvor: Iskre 12/87. Parafrazirano.

ŽIVETI KAO SO I SVETLO

George Wood

"Blaženi su siromašni duhom, jer je njihovo carstvo nebesko.

Blaženi su žalosni, jer će se oni utešiti.

Blaženi su krotki, jer će oni naslediti zemlju.

Blaženi su gladni i žedni pravednosti, jer će se oni nasititi.

Blaženi su milostivi, jer će oni biti pomilovani.

Blaženi su čisti srcem, jer će oni Boga gledati.

Blaženi su mirotvorci, jer će se oni sinovi Božiji nazvati.

Blaženi su proganani radi pravednosti, jer je njihovo carstvo nebesko.

Blaženi ste kad vas nagrde i usprogone i nabede svakim zlom lažući mene radi. Radujte se i kličite, jer je nagrada vaša velika na nebesima; jer su tako progonili proroke koji su bili pre vas..." (Matej 5:3-11)

Svaki narod ima neke svoje karakterne crte, po kojima je poznat. Tako, i građani - narod - carstva Božijeg bi trebalo da imaju svoj karakter, po kom bi bili poznati među ljudima. Isus u svom govoru, poznatom kao "Blaženstva", navodi osam karakteristika koje On želi da vidi kod svojih sledbenika...

I. Siromasi u duhu

Osnovna karakterna crta koju Isus u nama želi izgraditi jeste da budemo ljudi u potrebi: *"Blaženi su siromašni duhom..."*

Stari grci su imali dve reči za siromaštvo: jedna je opisivala siromahe, koji su ipak nekako preživljavali; dok je druga označavala nemaštinu - potpune siromahe, koji nisu imali ama baš ništa i koji će umreti, ako im neko ne pomogne. Isus upravo ovde koristi ovu drugu reč: *"potpuni siromah"*.

Prvim blaženstvom, Gospod poručuje da nezavisna osoba nikako neće ući u carstvo Božje, niti carstvo Božje može ući u nju. Ko kaže: "Ja nisam siromašan, ne treba mi spasenje, svojom ću snagom uspeti, ne treba mi niti Isus, niti krst" - takva osoba ostaje izvan carstva.

Tek kada shvatimo, da smo u stvarnosti potpuni siromasi, da ništa ne možemo Bogu dati kako bismo zauzvrat dobili večni život, da ni naša najbolja ljudska nastojanja ne mogu isplatiti dug za greh, tek tada, kada shvatimo da smo u potpunoj potrebi, možemo biti u zajedništvu sa

Isusom i primiti blagoslove carstva - "njihovo carstvo nebesko".

Ovo siromaštvo duha, koje u stvari znači potpunu ovisnost o Bogu, ne samo da je bitno za ulazak u hrišćanski život, nego je uslov za svo naše hrišćansko iskustvo. Onog trenutka kada postanemo nezavisni i sami sebi dovoljni, Gospod će nam govoriti kao onima iz Laodikeje: *"Zato što govoriš: bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba, a ne znaš da si bedan i kukavan i siromašan i slep i go"* (Otk. 3:17).

Razmisli: Jesi li zaista takva osoba da u potpunosti ovisiš o Gospodu, da On zadovolji sve tvoje najdublje potrebe?

II. Oni koji tuguju

Druga karakterna crta koju Gospod želi u nama izgraditi jeste, da žalimo zbog greha: *"Blaženi su žalosni..."*

Ovo blaženstvo zaista nema ništa zajedničko sa žalošću koju osećamo, na primer, na sahrani ili pri nekoj tragediji. Takva je žalost normalno i prirodno ljudsko osećanje i zajedničko je i vernicima i nevernicima.

Tuga o kojoj je ovde reč, vezana je za carstvo Božije. Tiče se naše lične osetljivosti na greh, ono što vređa Boga, ono što povređuje ili uništava nas same ili druge. Ona je suprotna stavu: *"Šta me briga... Šta su zaslužili, to su i dobili... Tako im i treba..."* Ne. Ona gleda u uzroke tragedija, i tuguje, jer tu vidi razne grehe koje su do te tragedije doveli: ponos, preljuba, zavist, požude...

Oni koji tuguju jesu poput roditelja koji vodi duhovnu borbu za odlutalo dete, poput hrišćanina na kolenima koji sa Isusom saoseća i plače za izgubljenim dušama.

Osoba koja tuguje nije sebe izolovala od bola, žalosti i povreda. Ona žali zbog svojih propusta, ali isto tako jednako i zbog tuđih. Ako neprestano težimo za ličnim samozadovoljstvom, ne možemo se poistovetiti sa suzama i saosećati sa čovekom koji je u bolu. Oni koji tuguju primiće utehu - pomoć iz Božje ruke. Oni koji nikada ne tuguju, umreće u egocentričnoj praznini.

Razmisli: Jesi li osoba koja istinski tuguje zbog povreda i boli koje je naneo greh i da li

i koliko saosećaš sa onima koji pate?

III. Krotki

Treća karakterna crta koju Hrist želi da vidi kod svojih sledbenika jeste "blaga snaga discipline": *"Blaženi su krotki..."*

Reč *krotak* nije popularna. Većina ljudi krotkost dovodi u vezu sa blagim, plahim ili slabim. Za svet, takvi su ljudi slabići i gubitnici.

No, originalno značenje reči koju Isus koristi sasvim je drugačije. Reč *krotak* opisuje divljeg pastuva koji je pripitomljen - njegova je snaga sada pod kontrolom i korisno usmerena. *Krotko* opisuje uravnoteženu osobu - koja, na primer, niti skuplja novac u čarapi niti ga razbacuje. Dakle, krotkost jeste snaga samokontrole, ali ona u sebi sadrži i blagost - ljubaznost.

Naprimera, kada Isus svoje sledbenike poziva na blagost, zapravo traži da sprovedu blagu snagu discipline. Samo takva vrsta ličnosti može "naslediti zemlju", jer samo takav temperament neće sve upropastiti. Krotka osoba zna za samodisciplinu podređenosti i umerenosti.

Razmisli: Želiš li ti postati disciplinovan čovek, uravnotežen i blag? Ili jesi li takav?

IV. Žedni i gladni

Četvrta karakterna crta koju Isus želi videti u nama jeste da budemo *"gladni i žedni pravednosti"*.

Postoje razni stepeni (nivoi) gladi i žeđi. Glad koju mi osećamo za hranom u podne, posle obilnog doručka, poprilično se razlikuje od gladi osobe koja je pre par dana pojela samo malu porciju pirinča. No, Isus ovde govori o još većoj gladi - gladi tako silnoj, da se u momentu mora zadovoljiti, inače nastupa smrt.

Često se naši životni ciljevi tiču stvari koje su oko nas: posedovanje kuće, novog automobila, određenog zvanja, finansijske sigurnosti, ali svaki cilj koji želimo postići, a koji je van nas, može se izgubiti. Moja kuća, auto, posao mogu mi se oduzeti... Takođe, i moja porodica, zdravlje, prijatelji... Kad sve to nestane, šta mi ostaje? Jov se morao suočiti s tim pitanjem. Kad je sve nestalo, ostala je njegova neporočnost. Ono: **"ko sam"**, ne može mi se

oduzeti - ono uvek ide sa mnom.

Isus traži od nas da žednimo i gladujemo za onim što nam se ne može oduzeti, onim što je u nama - pravednost. A svaki onaj koji traži i teži da živi po pravednosti - Istini - iskusiće Boga i nasitiće se.

Razmisli: Poseduješ li u svom životu duboku čežnju da iskusiš Boga i da njegova pravednost (Istina) prebiva u tebi?

V. Milosrdni

"Blaženi su milostivi..." Ovo je peti cilj koji Isus postavlja pred nas. To je voljnost da na sebe preuzmemo sramotu drugih, tj. poistovetimo se sa njima.

Becky Pippert je ispričala jednu zgodu crkve u Portlandu (Oregon). Vernici su odlučili da se mole za pomoć Gospoda u zadobijanju studenata sa obližnjeg fakulteta. I jednog je nedeljnog jutra jedan student ušao u dupke punu crkvu. Bos, znojav, dugokos, u šorcu i potkošulji. Sva su mesta bila zauzeta, te on krene napred među sve one pristojno obučene i namirisane divne hrišćane i sedne na pod ispred prvog reda. U vazduhu se osećala napetost i komešanje. Ubrzo, jedan stari vernik ustane i polako krene napred. Napetost je još više porasla u očekivanju, da će ugledni starac ovog neurednog mladića ispratiti napolje. Ali onda se desilo nešto, što je zauvek obeležilo život ove crkve. Uz očitu muku i sporost uzrokovanu godinama i stanjem zglobova, stari se vernik spustio na pod i seo pored mladića. U zajednici nije bilo suvog oka... Poruka je bila shvaćena!

Eto čoveka koji je iskazao milosrđe, koji se poistovetio sa onim koji je drugačiji i koji pati. Milosrdni primaju nazad od Boga ono što daju drugima: milosrđe - milost!

Razmisli: Da li stojiš po strani ili se poistovećuješ sa sramotom i potrebama drugih?

VI. Čista srca

Šesto, sledbenik Isusa Hrista rado prihvata unutrašnje čišćenje: *"Blaženi su čisti srcem..."*

Čistoću srca je nemoguće postići sopstvenim

naporom. Ako želiš čisto srce, drži se prvih pet blaženstava: budi osoba u potrebi, tuguj zbog greha. Vežbaj blagu snagu discipline, žedni za Bogom, uzmi na sebe sramotu drugih - i onda gledaj kako Bog za uzvrat čisti tvoje srce.

Svako srce ponekad treba biti očišćeno od: gorčine, besa, ponosa, požude, depresije... Kada takav sadržaj ispuni naše srce, ne možemo više videti Boga. Zato je Sveti Duh u našim srcima poput suzne žlezde u oku. Prljavština uđe u oko, ali je suzna žlezda preplavi tečnošću i ispere nečistoću napolje. Zasiurno, svi mi dok hodamo prašnjavim putem života, pokupimo na sebe razno-razne prljavštine, ali sve dok smo osetljivi na podsticaj Duha Svetoga, krv Hristova će sprati svaki greh i nečistoću.

Razmisli: Jesi li osoba koja dozvoljava Bogu da je opere iznutra ili si toliko zaprljan da ne možeš više videti Boga?

VII. Mirotvorci

Sedma odlika koju Gospod želi na nama jeste da budemo mirotvorci: *"Blaženi su mirotvorci..."*

Voleti mir i stvarati mir su dva različita pojma. Prvo stanje je pasivno a drugo aktivno. Graditi mir znači ustati iz svojih udobnih fotelja i uključiti se aktivno "u igru", po cenu i vlastite žrtve.

Graditi mir znači pomoći da dođe do izmirenja između dve stranke. Isusov prvi zadatak kao mirotvorca jeste da prekine neprijateljstvo između nas i Boga Oca. Slediti Isusa mirotvorca znači svedočiti nevernicima, biti Hristov poslanik - ambasador pomirenja. Na taj način se poistovećujemo sa Sinom Božjim.

Kada se ljudi pomire sa Bogom, lakše nalaze mir između sebe. To je jedini efikasan način da se okonča krug mržnje i osvete, neprijateljstvo između muža i žene, roditelja i deteta, brata i sestre, prijatelja i prijatelja, neprijatelja i neprijatelja...

Razmisli: Jesi li poznat kao osoba koja pomaže pomiriti poremećene odnose, osoba kojoj je stalo da se nevernici pomire sa Bogom - osoba koja veruje da je to jedini put ka istinskom miru?

VIII. Progonjeni

Poslednja karakterna crta koju Isus navodi jeste da naučimo "nositi svoj krst": *"Blaženi ste kad vas nagrde i usprogone i nabede svakim zlom lažući mene radi..."*

Odanost prethodnim blaženstvima ne stvara "ljigave mlakonje". Naprotiv, posedovanje nabrojanih odlika ukazuje da naš život oblikuje Bog, a ne okolina i okolnosti. Potrebno je mnogo hrabrosti, da bi se bilo drugačiji od "standarda" koji propisuje ovaj svet.

Suobličavanje sa Isusom (a sva su blaženstva osnovne karakteristike Hristovog života, tj. ličnosti) može nam doneti prezir drugih, pa čak i progonstvo. Razlog tome je što ljudi ne vole da im se govori o njihovim gresima, ne vole da im bilo ko uznemirava savest i zato će uvek nastojati da takve odbace ili učutkaju.

Odbacivanje, što ga Isus pominje ne mora uvek biti fizičko progonstvo, već može biti i prefinjenije, lukavije, poput onoga u Atini, gde je poruka o Isusu naišla na pompu, umesto na batine i kamenje (Dela 17). Dakle, može to biti i tapšanje po leđima, ali bez toga da se prizna ili prihvati Onaj koji uzrokuje našu različitost i "dobrotu".

Isus zahteva, da naš odgovor na odbacivanje bude radost, jer je to znak da nam je više stalo do Njegovog priznanja, negoli do mišljenja ljudi. Kraljevstvo nebesko pripada onima koji svoju vernost Bogu i time dokazuju, i voljno plaćaju.

Razmisli: "Da li ti je više stalo do onoga šta Bog misli o tvom ponašanju ili ti je važnije mišljenje ljudi?"

Zaključak

Isus želi da u nama izgradi ovih osam karakternih crta. Ako ovako nastojimo živeti, bićemo "blaženi" - blagosloveni. Šta znači biti blagoslovljen?

Reč blagoslov nalazimo pedeset i pet puta u Novom zavetu, ali se ona nikada ne odnosi na materijalno blagostanje. Uvek je opisuju dva vida stanja: (1) Kada nas Bog bezuslovno prihvata i priznaje za svoje - imamo Božju naklonost, i (2) kada se odnosi na radost i mir našeg unutrašnjeg bića, što proizlazi iz takvog Božjeg prihvatanja.

Reč "blagoslov" opisuje stanje koje ni jedna spoljašnja sila ne može taknuti. To je unutrašnje dobro, iskustvo Božjeg prihvatanja i duboke radosti koja proizlazi iz bliskosti sa Njime.

Osoba koja živi "blaženstva" postaće **so zemlji i svetlo svetu**, pravi Isusov svedok, jer u sebi nosi istinske karakterne crte svoga Gospoda. Takav hrišćanin zbog svoje različitosti, na ljude oko sebe vršiće veoma veliki uticaj.

Danas, kada bi mi ozbiljno primenili Božju Reč i odlučili da budemo i postanemo ono što Bog želi, dali bi najbolji mogući doprinos ovom pokvarenom i mračnom svetu - bili bi mu prava so i pravo svetlo! ◀

Izvor: Radost 3/89.

KAKO PREPOZNATI ZDRAVU CRKVU (1. deo)

Ričard De Han

I. Zdrava crkva mora da bude doktrinalno ispravna

U današnjem svetu, većina nevernika je zbunjena ogromnim brojem religija. Pripadnici svake verske grupe govore da su u pravu i zbog toga nastoje da i ostale ljude pridobiju i usklade svom načinu razmišljanja. Da bi stvar postala još gora, u samom hrišćanstvu postoji veoma široko razilaženje mišljenja i brojne podele.

Mnogo ljudi je toliko zbunjeno koji put je istinit, da na kraju uopšte i ne odluče da naprave izbor. Čak su i mnogi vernici često nesigurni koja crkva uči istinu, te je zbog toga i dostojna njihove podrške. Upravo zbog toga želim da vam ovde ukažem kako da prepoznate zdravu crkvu.

Dozvolite mi da počnem sa činjenicom da nikada nećete pronaći savršenu crkvu. Praktično nema nikakve šanse da pronađete crkvu u kojoj ćete se potpuno složiti sa svim njenim učenjem po pitanju verovanja i prakse. Zbog toga mi dopustite da vam ukažem na

nekoliko osnovnih elemenata koji će vam pomoći da sagledate da li je određena crkva zaista zdrava crkva. Ukoliko ti elementi postoje, možete da se identifikujete s takvom crkvom, radite u njoj i požrtvovano i s radošću služite Gospodu u njoj. Međutim, ukoliko ovi osnovni elementi ne postoje, ili su pogrešni, budite oprezni! Budite izuzetno pažljivi da ne pomažete i podržavate bilo koju grupu, koja odbija zdravo učenje i nauku Božije Reči.

Postavlja se pitanje kako možemo da prepoznamo zdravu crkvu? Na ovo pitanje ćemo najpre početi da odgovaramo tako što ćemo da proučimo stvari vezane za verovanje crkve: da li je njena doktrina zasnovana na Svetom pismu, da li ima čiste i jasne temelje vere, ili možda radi po filozofiji "nešto se dešava"...

Reći ću vam nešto, ali to je upravo slučaj u nekim crkvama. Da bih vam bolje predstavio na šta mislim, dopustite mi da citiram deo članka koji je nedavno objavljen u jednim novinama:

"...Bivši profesor teologije, koji je izjavio da ne veruje da je Isus doslovno ustao iz groba, dobio je mesto vodećeg propovednika u crkvi. 'Jedan od poznatih sveštenika naše crkve...' napisao je reporter posle rukoplaganja profesora za sveštenika 'je onaj koji je uvek pokazivao drugačije mišljenje od ostalih'. Njegovo uvođenje u sveštenučku službu je izazvalo jednu od najvećih diskusija protekle decenije. Novi sveštenik je izrazio mišljenje da glavni elementi hrišćanskog verovanja, kao što su Isusovo rođenje od device ili Njegovo vaskrsenje, više predstavljaju simboliku nego bukvalnu istinu! On je takođe rekao: 'Ako ja verujem da je Isus u isto vreme bio i Bog i čovek, vi niste dužni da verujete isto tako'..."

Nema sumnje da su ovi teolozi mislili da je preporučljivo imati široke načine mišljenja, ali njihovo verovanje je pogrešno. Smrtno pogrešno, ukoliko smatraju da je svejedno, šta se veruje o nekim temeljnim biblijskim istinama. Od izuzetne važnosti je šta verujemo u vezi sa osobom Isusa Hrista, Njegovog slavnog dela pomirenja i ostalih učenja Svetog pisma. Dakle, dobro obratite pažnju na sve ove, vrlo značajne, stvari i uporedite ih sa stanjem crkve koju posećujete ili imate nameru da joj se priključite.

Da bi znali kako da prepoznamo zdravu crkvu, polazna tačka će nam biti proučavanje stvari u koje zdrava crkva veruje! Da li je crkva

pouzdana u svojoj nauci?

Zdrava crkva je ispravna u ovim oblastima:

1. **Bibliologija** - Verovanja o Bibliji.
2. **Teologija** - Verovanja o Bogu.
3. **Hristologija** - Verovanja o Hristu.
4. **Soteriologija** - Verovanja o spasenju.
5. **Pneumatologija** - Verovanja o Svetom Duhu.
6. **Eklesiologija** - Verovanja o crkvi.
7. **Eshatologija** - Verovanja o poslednjim događajima.

1. Bibliologija - Verovanja o Bibliji.

Crkva je zdrava ukoliko su na prvom mestu ispravna njena verovanja o Svetom pismu, Bibliji. Crkva koja ima ispravno verovanje uči da je Biblija nadahnuta Reč živoga Boga. Bog je govorio! Nije nas ostavio da se bespomoćno mučimo u slepom traženju istine. Bog nam je dao Sveto pismo, nepogrešivo otkrivenje koje je dato čoveku.

"Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljivanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovek Božij, za svako dobro delo pripravljen" (2.Tim. 3,16.17).

Izraz "od Boga dano" na grčkom jeziku znači "Bogom nadahnuto" ili "bogonadahnuto". Dakle, može se reći da je celo Pismo od Boga nadahnuto. Dok su ljudi kao autori pisali biblijske rukopise, sam Gospod ih je nadahnio i otkrivao svoju poruku preko njih.

Da! Mi verujemo da je "sve pismo od Boga dano". U suštini, verujemo da je Bog **doslovno** i **potpuno nadahnio** čitavo Sveto pismo. Ali, šta to znači?

Kada govorimo o **doslovnom nadahnuću**, smatramo da je Sveti Duh vodio autore Svetog pisma toliko precizno i tačno, da su čak i njihove reči bile pod Njegovom kontrolom. Oni su u tolikoj meri bili predani Njegovom vođstvu, da u toku pisanja nisu načinili nijednu grešku. Ovo nam dokazuje da je Biblija 100% istinita, do najsitnijih detalja!

Kada kažemo da verujemo u **potpuno nadahnuće** Svetog pisma, onda smatramo da je svih 66 knjiga podjednako nadahnuto ili inspirisano. Reč "doslovno" dolazi od latinske

reči koja znači "puno, potpuno". Kada dokazujemo naše verovanje u "doslovno" nadahnuće, mi objavljujemo da je cela Biblija (od Knjige Postanja ili Prve knjige Mojsijeve do Otkrivenja) inspirisana od Boga!

Jednu od najboljih definicija nadahnuća koju sam ikada čuo je dao grčki naučnik Gausen: "Nadahnuće je neobjašnjiva sila koju je božanski Duh unapred davao autorima Svetog pisma, da bi ih vodio, čak i u izboru reči koje su zapisivali, da bi ih sačuvao i od najmanje greške ili propusta".

Jedan od najvažnijih pokazatelja zdrave crkve je njeno verovanje da je Biblija nepogrešivo nadahnuti Reč živoga Boga!

2. Teologija - Verovanja o Bogu.

Druga stvar pomoću koje prepoznamo zdravu crkvu jeste proučavanje njene teologije, odnosno njenih verovanja o Bogu. Nemoguće je da crkva ima ispravnu doktrinu, ispravnu nauku, ako na ispravan način ne prihvata sve što Sveto pismo govori o Bogu.

Prva Jovanova poslanica 1,5 nam kaže: "**Bog je videlo**". Ovo je dokaz Njegove apsolutne svetosti. Stih: "**Bog je ljubav**" (1.Jov. 4,8) objašnjava zašto je Bog dao sebe, radi dobra svojeg stvorenja. Objava data u Poslanici Jevrejima 12,29 - "**Jer je Bog naš oganj koji spaljuje**", predstavlja Boga kao osobu koja kažnjava one koji čine zlo. Nijedno učenje o Bogu ne može da se nazove biblijsko ukoliko ne priznaje Njegovu svetost u istoj meri kao i Njegovu ljubav. Mora se znati Njegova mržnja prema grehu i osuda svakog zla, isto kao i Njegovo zadovoljstvo u pravdi. Propovednik koji govori o Božijoj ljubavi bez ikakvog spominjanja Božijeg gneva prema grehu, ne propoveda celu istinu.

Biblija takođe uči svoje čitaoce da je Bog jedan! On je bez rivala i konkurenta. Ne postoji drugi bog sličan Njemu. Iako je Bog jedan, mi prepoznamo činjenicu da je On trojedini Bog: Otac, Sin i Duh Sveti - tri odvojene osobe u jednom Bogu! Otac je Bog. Sin je Bog. Sveti Duh je Bog. Ali, svaki od tri člana Trojstva je osoba! Oni su oduvek postojali i jednaki su u snazi. Iako tako, oni su ujedinjeni, a u suštini oni ipak nisu tri Boga, nego **jedan**!

3. Hristologija - Verovanja o Hristu.

Treći ključ pomoću kojeg prepoznamo zdravu crkvu jesu njena verovanja o Isusu Hristu. Vrlo važno pitanje kojim možemo da prepoznamo da li određena crkva zaslužuje našu odanost i podršku je šta ona uči o Gospodu Isusu Hristu. Tu pre svega mislim na verovanja koja su vezana za božanstvo i ljudsku prirodu Isusa Hrista.

Sveto pismo uči da je Isus Hristos potpuno čovek i potpuno Bog. Hristovo božanstvo na primer je eksplicitno izraženo u 1. stihu Jovanovog Evanđelja: "**U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč**". Gospod Isus je objavio svoje božanstvo. On je rekao: "**Ja sam pre nego se i Avram rodio**" (Jovan 8,58).

Ali, Isus nije samo Bog. On je takođe čovek. Dokaz da je naš Gospod u isto vreme bio i Bog i čovek nalazi se u Poslanici Filipljanima 2,5-8. On je rođen od device Marije. Za vreme svog zemaljskog putovanja kao čovek, On je često postajao umoran, bio je gladan, fizički je patio... ali neverovatno, On je zaista u isto vreme bio Bog! Misterija? Da, ali istina koju prihvatamo verom. Ako se crkva odriče Hristovog apsolutnog božanstva i njegove ljudske prirode, ona ne govori istinu o Njemu i nije vredna našeg poverenja.

Crkva koja je ispravna u hristologiji takođe veruje da je Isusa rodila devica. Ona uči da je Marija bila devica kada je Isus bio rođen. Kada je anđeo unapred objavio Mariji da će roditi sina, ona je odgovorila: "**Kako će to biti kada ja ne znam za muža?**" (Luka 1,31-34). Tada joj je anđeo rekao: "**Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; zato i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božiji**" (stih 35).

Svestan sam da će mnogi teolozi reći da je Isusovo rođenje od device od male važnosti u hrišćanskoj teologiji. Ali, ja se ne slažem! Odbiti jasnu činjenicu da je Isus rođen od device uključuje ne samo kontradiktornost Božije reči, već i odricanje Njegovog božanstva i bezgrešnosti.

Kada propovednik kaže da Isus nije rođen od device, on shodno tome objavljuje da je Hristos bio samo jedno obično ljudsko biće. Ali, Sveto pismo govori da je večno postojeća druga osoba Svetog Trojstva rođena od zemaljske

majke. Bog Duh Sveti je natprirodno usadio taj život u nju. Kada je Isus bio začat, Večna Reč je započela novu vrstu postojanja. Isus je ušao u Marijino telo i dopustio sebi da bude rođen kao mala i bespomoćna beba. Međutim, On je to uradio bez pokoravanja svom božanstvu. Takvo čudo se nikada ne bi moglo desiti putem uobičajenog, ljudskog načina razmnožavanja. Zato je učenje o Hristovom rođenju od device - neophodno da bi se shvatio pojam Njegovog božanstva.

Rođenje Gospoda Isusa Hrista od device je, takođe, neophodno zbog Njegove bezgrešne prirode. Da je Isus začat prirodnim putem, nasledivši grešnu ljudsku prirodu, On nikada ne bi mogao da bude naš Spasitelj. Svako rođeno ljudsko biće (osim Isusa Hrista) dolazi u ovaj svet kao grešnik. Svi mi nasleđujemo grešnu prirodu svojih roditelja. Naši roditelji su je nasledili od svojih roditelja, i tako sve do Adama. Svako ljudsko stvorenje koje je rođeno na ovom svetu posle pada u greh je iskvareno i grešno zahvaljujući svom srodstvu sa Adamom. Svi mi dolazimo u ovaj svet kao članovi grešne i pale vrste.

Dakle, da je Gospod Isus začat prirodnim putem, On bi nasledio grešnu Adamovu prirodu. On sam bi bio grešnik, i kao takav ne bi bio kvalifikovan za našeg Spasitelja. Ali, Sveto pismo opisuje Gospoda Isusa Hrista kao potpuno bezgrešno biće. Apostol Petar Ga opisuje kao **"prečisto i bezazleno jagnje"** (1. Pet. 1,19). Pavle dokazuje Hristovu bezgrešnost kada piše da Bog **"onoga koji ne znadijaše greha nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božija u njemu"** (2. Kor. 5,21). Da bi poneo naše grehe, Isus je morao da bude bezgrešan, a rođenje od device je upravo to i omogućilo.

Crkva koja je ispravna u ovom pogledu hristologije takođe veruje u Hristovu iskupljujuću smrt. Ona uči da je Isus, jedini čovek bez greha, umro na krstu za grešnike. Da, On je umro umesto nas! Prema Poslanici Rimljanima 4,25 Isus Hristos **"se predade za grehe naše"**. 1. Petrova poslanica 2,24 nam govori da je Isus **"sam izneo naše grehe na telu svojem na drvo, da za grehe umremo, i za pravdu živimo"**. Isus je umro za nas! Zauzeo je naše mesto na krstu i zbog toga kažemo da verujemo u Njegovu iskupljujuću smrt.

Ne smemo da smetnemo s uma da zdrava

crkva mora da bude ispravna i u ovom pogledu hristologije! Dakle, još jedan način za prepoznavanje crkve koja je dostojna da budemo u njoj i budemo zajedničari s vernicima koji je čine, jeste istraživanje njenog učenja o Hristu:

Da li se veruje u Njegovo božanstvo? U njegovu ljudsku prirodu? U Njegovo rođenje od device? U Njegov bezgrešan život? U Njegovu smrt? U Njegovo vaskrsenje? U Njegov lični ponovni dolazak?

Ove istine pravog hrišćanstva su od suštinske važnosti, i svako ko ih se odriče zaista ne može biti ni nazvan imenom hrišćanin! ◀

Nastavak u sledećem broju.

Prevod sa engleskog: Milenko Isakov.

DŽON VESLI

James C. Hefley

Džon Vesli (John Wesley, 1703 - 1791) je bio propovednikov sin. U sedamnaestoj godini zvali su ga "vrlo niskim mladićem". Za svojih osamdeset osam godina nikad nije prerastao svojih 160 cm, niti je bio teži više od 55 kilograma.

Pa ipak, taj je mali čovek, sa čupercima belih pramenova kose uredno razdeljenim iznad jasnih smeđih očiju, bio duhovni div koji je spasio Englesku od moralnog kolapsa. Iz naprezanja njegovih duhovnih mišića proizašla je eksplozivna energija probuđenja koja je vaspitala metodizam. Živeći od 1703. do 1791. on je u svojoj domovini bio, i što se vremena i što se uticaja tiče, čovek veka.

Na konju je prejahao četiri stotine hiljada kilometara, održao 42.000 propovedi i napisao 233 knjige. Kad su mu bile 74 godine, svog je zapenjenog konja terao je 250 kilometara za samo 48 sati. U 84. godini prevalio je 380 kilometara za 80 sati.

Taj čovek koji je odnegovao metodizam,

odrastao je i sam u izvanrednom domu. Njegov otac Samuel bio je siromašan, ali učen propovednik u Epworthu (Epworthu) u Engleskoj. Autor je nekoliko knjiga. Majka Suzana (Susannah) bila je klasična i lingvistička naučnica, koja je uspela naći vremena da rodi devetnaestoro dece u toku dvadeset i jedne godine.

Disciplina - to je reč kojom se može opisati kućna škola Suzane Vesli. Za Džona i ostale to je značilo tri sata učenja ujutro i popodne svakog dana. U petoj godini počeo je da čita Knjigu postanka, a zatim je brzo napredovao u grčkom, latinskom, hebrejskom, matematici i istoriji.

Jelo, piće i vreme spavanja u 8 sati dolazili su tačno kao i dnevne vežbe. Svaka aktivnost je imala svoje mesto, a za dete koje je mislio drugačije, Suzana je imala pri ruci šibu. Džonov kasniji život pokazuje, da se nikad nije mogao oteti snazi discipline koju je u njega usadila majka - Suzana Vesli.

Džon je jedva navršio šest godina kad se pokazao još jedan nagoveštaj njegove budućnosti. Noću, 7. februara 1709. godine, plamena je stihija besnela parohijskim dvorom. Suzana i Samuel Vesli su izveli svoj podmladak napolje i stali da prebroje, da li ko od dece fali.

"Jao, još je Džon u gorućoj kući!", otkrili su.

Kad se Džonova glava neočekivano promolila na tavanskom prozoru, njegov je otac pojurio prema vatri, ali se morao povući pred vrućinom i dimom.

"Popni mi se na ramena, čoveče", viknuo je neko od prisutnih. U tren oka tri su čoveka napravila žive merdevine i najviši je izvukao dečaka sa tavana, trenutak pre nego što se krov srušio. Kasnije će Džon Vesli o sebi govorio kao o "iz vatre spašenoj osobi."

U junu 1720. Džon Vesli se upisao kao student na Oksford (Oxford). Bio je nadprosečan student i umereno religiozan. Kada je 1724. diplomirao, još je uvek bio neodlučan za koji da se poziv opredeli. "Žarko se molim da se zarediš i postaneš očev pomoćnik", pisala mu je mati. U isto vreme kad je prispelo majčino pismo, Džon je čitao knjige koje su ga vodile prema sveštениčkom pozivu. Možda je najuticajnije od njih napisao neki ekscentrični lekar; naslov joj je bio: "Zdravlje i dug život".

"Uzdržavanje je preko potrebno", savetovao je doktor. "Dobar tonik za zdravlje predstavlja jutarnji hladan tuš, za kojim treba da sledi jahanje ili šetnja." Doktor je takođe savetovao i rano ustajanje. Džon je svoj budilnik podesio na četiri sata ujutro, "gde je, milošću Božjom", izjavio je šezdesetak godina kasnije, "ostao zauvek."

Kad je Džon svojoj majci govorio o svojim novim sklonostima, ona ga je savetovala: "Ispitaj ozbiljno sam sebe. Uveri se imaš li razborito uzdanje u spasenje kroz Isusa Hrista."

Džon je poslušao njezin savet i još ga produbio. Napravio je nedeljni raspored, u koji je uključio dva sata dnevno za "verska razmišljanja." "Lenjost i ja smo se rastali", pisao je majci, "i nikad se više nisu sastajali", dodao je potajno jedan od biografa.

Izabran je za člana Linkolnovog koledža, za nastavnika grčkog i razrednog ispitivača. Međutim, upravo ga je i njegov bolešljivi otac pozvao da mu pomogne. Džon je napustio Oksford da bi tri kratke godine sticao pastoralna iskustva, koja će mu kasnije biti od velike koristi.

Kad se Džon opet vratio u Oksford, njegov brat Čarls (Charles) vodio je grupu puritanaca koji su svesrdno težili za dubokom pobožnošću. Džon se uključio i postao predvodnik grupe koju su zlonamernici podrugljivo nazivali "Sveti klub", "Biblijski moljci", "Biblijski bogomoljci" i "Metodisti". Kasnije je u svojem Engleskom rečniku Džon definisao reč "metodista" kao onoga "koji živi prema metodama izloženim u Bibliji."

"Sveti klub" je odredio dva dana u nedelji za post i molitvu. Sastavili su detaljnu listu pravila za upravljanje svojom pobožnošću. Trojica članova ove grupe, Džon i Čarls Vesli, i Džordž Vitfild (George Whitefield), postaće kasnije svetski poznati.

Smrt je zakucala na vrata epworthskog parohijskog dvora, i Veslijevi su sinovi pozvani k očevoj postelji. "Sine, unutarnje svedočanstvo je najsnažniji dokaz hrišćanstva", šapnuo je otac Džonu pre smrti.

Džon je sredio očeve stvari i odjahao u London da kraljici Karolini predstavi najnoviji komentar Veslija starijeg. Dok je tamo boravio, čuo je da se traži propovednik "koji će evangelizirati

Indijance u novoj koloniji generala Oglethorpea u Džordžiji."

Sa Čarlsom, kao svojim pomoćnikom, otplovio je 14. oktobra 1735. godine u Ameriku. "Moj glavni motiv odlaska jeste nada da ću spasiti i vlastitu dušu", napisao je četiri dana ranije.

Na okeanu uhvatila ih je divlja oluja. Dok se brod ludo ljuljao, grupa Moravljana (Moravska braća), koju Džon opisuje kao "težak i tupoglav svet", je svo to vreme spokojno pevala psalme. Vodeni se zid prelivao preko palube, pocepao veliko jedro i prodro u prostorije za ljude. Englezi su vrištali, dok su Moravljani nastavljali sa pevanjem psalama.

"Zar se niste bojali za živote?" - upitao ih je Džon kad se more stišalo.

"Ne", odgovorio je jedan pobožni čovek. "Ne bojimo se smrti."

Narednog je dana moravljanski pastor Spangenberg snažno podstakao Džonov um na razmišljanje.

"Poznajesh li ti Isusa Hrista, moj prijatelju Vesli?", upitao ga je.

"Znam da je on Spasitelj sveta", blago je odgovorio Džon.

"To je sasvim tačno, ali jesi li siguran da je On spasio i tebe lično?"

Džon je promućao nešto kao "Nadam se", ali nikad nije zaboravio oštromno Moravljaniново pitanje.

Pustolovine u Džordžiji nisu počele dobro. Njegov trenutni uspeh osujetila je jedna nesretna ljubav. Osećajući da nije uspeo, vratio se u Englesku pre nego što su istekle dve godine od polaska.

"Išao sam u Ameriku da obratim Indijance, ali ko li će obratiti mene?", jadiovao je u svom dnevniku. "Moja je vera tako jadna..."

U Engleskoj su Džon i Čarls Vesli sklopili prijateljstvo sa Peterom Bohlerom, moravljanskim misionarem.

"Na čemu temeljiš svoju nadu da ćeš biti spasen?" - upitao je jednog dana Moravljani Čarlsa.

"Na tome što sam uložio sve svoje sile da služim Bogu", odvratio je spremno Čarls. Bohler nije ništa rekao, samo je žalosno klimnuo glavom.

Nakon nekoliko dana Džon je doznao da se Čarls ozbiljno razboleo i požurio je da ga obiđe. "U Oksfordu sam uz svog brata našao i Petera Bohlera", zabeležio je. "On me jasno uverio u moje vlastito pomanjkanje vere..."

Moravljani je toliko uznemirio Džona, da je ovaj pomišljao da napusti propovedanje. "Propovedaj veru sve dok je i sam ne zadobiješ", savetovao mu je Bohler.

Dva dana kasnije, jednom je osuđenom zatvoreniku ponudio spasenje verom i dobio ohrabrujući odgovor. "Sad sam posve spreman da umrem", svedočio je usuđenik. "Hrist je uklonio sve moje grehe."

Nakon nekoliko dana, posle čitanja Luterovih komentara Poslanice Galatima, Čarls je potpuno uzverovao, zadobio je sigurnost spasenja.

Džon je nastavio sa opiranjem, ali bližilo se i njegovo vreme. U sredu, 24. maja 1738. godine, otvorio je Bibliju i pročitao: "Ti nisi daleko od Božjega kraljevstva..."

Te je večeri posetio skupštinu evanđeoskih hrišćana. Dok je slušao Luterov uvod u Poslanicu Rimljanima osetio je, kako mu se srce "čudno zagreva, utopljava." "Osetio sam da se oslanjam samo na Hrista radi svog spasenja", zapisao je kasnije.

Osamdeset dana kasnije održao je svoju glasovitu propoved "Milošću ste spašeni kroz veru". Propoved je izrekao na univerzitetu u Oksfordu, i najavila dolazeće veslijansko probuđenje.

Prvog leta nakon svog obraćenja posetio je vođu moravljanske misije, grofa Zinzendorfa. "Budi jednostavan, moj brate", glasio je jasan Nemčev savet Džonu. Kasnije mu je savetovao da uspostavi hrišćansko društvo slično ostalim moravljanskim grupama u Londonu. Džonovo se srce zarazilo žarom probuđenja. Hvatao je svaku priliku da propoveda jednostavnu poruku spasenja. To je donelo mnogo obraćenika, ali i zamerke drugih sveštenika. Krajem 1738. samo su tri ili četiri crkve u celom Londonu bile otvorene da mu otvore vrata.

Džon se povukao u Feter Lejn (Fetter Lane) a društvo koje je utemeljio po uputstvima Moravljana je u novogodišnjoj noći 1738/39. održalo noćni molitveni sastanak. Izvještavajući o službi, Vesli je napisao: "Oko 3 sata ujutro sila Božja se moćno spustila na sve nas. Mnogi su se smejali od sreće, a drugi su padali na kolena. Jednoglasno smo uzvikivali: "Slavimo te Bože!"

Pokazalo se da je taj molitveni sastanak bio Veslijev početak rada koji će zahvatiti ceo svet. 2. aprila 1739. Džon Vesli se pridružio Vitfildu u propovedanju na otvorenom. Njegova prva propoved temeljila se na tekstu "Duh Božji je u meni."

U Bristolu je poznati biskup Butler pozvao Veslija na teološku raspravu. "Ti i Vitfild ste obični šarlatani", optuživao ih je. Kako je rasprava postajala sve užarenija, Vesli je mirno upitao: "Pa dobro, šta mi to vi savetujete da uradim?"

"Preporučujem ti da smesta napustiš moju biskupiju", zagrmio je biskup. Vesli je mirno uzvratio: "Moj je posao, da na ovom svetu činim dobro što više mogu. Ja sam propovednik Opšte Crkve. Trema li da slušam Boga ili smrtnog čoveka?"

Samuel Vesli, stariji Džonov brat, se takođe zgrnuo nad Džonovim javnim propovedanjem, koje on vršio po pijacama, poljima ili trgovima. Ovako mu je Džon odgovorio: "Bog mi naređuje da podučim neupućene, popravim zle, podržim pobožne. Čovek mi zabranjuje da to radim u ovoj ili onoj parohiji, ali ja celi svet smatram svojom parohijom."

Kad su Džon i Čarls počeli deliti sakramente u nekoj školskoj zgradi, a ne u crkvi, još više sveštениčkih anatema (proklinjanja) je zapljuštalo po njima. Pozvali su ih pred biskupe u London, ali strogi ukori nisu mogli zaustaviti veslijansko probuđenje koje se širilo već celom zemljom.

Džon je posetio Epvort (Epworth), staru parohiju svoga oca i svoje rodno mesto. Ponudio je svešteniku, gospodinu Romleju (Romley) svoju pomoć, ali ga je ovaj odbio. Uspriko tome sakupila se svetina koja je očekivala Džonovu propoved. Umesto toga čuli su sveštenikovu propoved usmerenu protiv verskog oduševljenja. Kad je gomila izlazila iz crkve, saopšteno joj je da će Džon Vesli govoriti

u 6 popodne u crkvenom dvorištu.

Za tu je službu Džon iskoristio očevo nadgrobni spomenik kao postolje, da bi ljudi mogli da ga vide. Na navaljivanje naroda, i u narednih šest večeri se penjao na grob i propovedao. Posle završene propovedi njegov su glas zaglušivali uzvici onih koji su vapili za spasenjem Božijim. "Duboko sam uveren", tvrdio je kasnije, "da sam učinio daleko više dobra propovedajući samo tri dana sa očeva groba, nego što sam tri godine propovedao sa njegove propovedaonice." Počeo je jaz između Džona Veslija i tradicionalne državne crkve.

U jesen 1739. hladno je vreme primoralo propovednika da govori u jednoj napuštenoj londonskoj livnici. Posle je ta stara zgrada otkupljena i postala je upravom pokreta probuđenja.

Kako se broj njegovih sledbenika povećao, Džon je pokazao velik smisao za organizaciju pokreta. Razbio je velika društva u manje radne jedinice poznate pod imenom "razredi". Svaki je razred imao svog "vođu", koji je bio lično odgovoran Vesliju. Tada je počeo da raspoređuje propovednike "laike", kao svoje pomoćnike nalažući im da idu "na puteve i u polja" i da propovedaju evanđelje narodu.

Kako je rasla Veslijeva popularnost, tako je rastao i gnev njegovih neprijatelja. Kako su mase - i to po dvadeset hiljada - dolazile da slušaju njegovo propovedanje, tako se tu okupljala i opozicija. Gađali su ga kamenjem i jajima. Jednom su ga gurnuli sa visokog zida. Kad je kod vlasti zamolio za zaštitu, hladno su mu rekli: "Vi metodisti ste odgovorni za nemire i morate pojesti ono što ste sami zakuvali."

Jednom dok je bio u svom domu, rulja je stala udarati po njegovim vratima zahtevajući: "Napolje sa sveštenikom!" Džon im je odvratio tako, što je pozvao nekolicinu vođa unutra. Ponudio im da sednu, mirno ih je zapitao: "Šta ste to želeli?"

"Hajde sa nama pred sud! Da ti sudimo!", viknuo je jedan.

"Odmah", odvratio je Džon mirno.

Propovednik je otišao okružen razno-raznim ološem na sud. Iz rulje su se čuli razni povici, oni protiv njega ali i oni za njega: "Taj je čovek pošten gospodin. Daćemo za njega i svoj život."

Na sudu je sudija otvoreno upitao tužitelje: "Šta imate protiv Džona Veslija?"

Nastao je tajac, a onda je jedan čovek oklevajući progovorio: "Govoreći pravo, gospodine, sve zlo koje kod njega nalazim sastoji se u tome što on propoveda bolje od naših sveštenika."

"On pridobija ljude da ustaju u pet sati, da se mole i pevaju psalme", dodao je drugi.

"Bolje idite kućama i smirite se", glasila je odluka suda.

Neka druga rulja presrela je Džona i njegove nove prijatelje. Propovednika su surovo izudarali po licu. Krv mu je tekla iz rana dok su ga jurili i vukli gradom. Ispred gradonačelnikove kuće Džon se oslobodio, ali mu nije pružio zaklon.

"Ubijte ga", urlala je masa dok se teturao omamljen od gubitka krvi. Tada se Džon počeo moliti što je mogao jačim glasom. Neki snažni čovek smelo mu pristupi i reče: "Gospodine, braniću vas svojim životom. Sledite me izvešću vas na sigurno."

Umesto da ih obeshrabre, metodistima su progoni samo povećali popularnost. Gde god bi Džon propovedao, bio je osiguran velik broj slušalaca, pa makar to bilo i u pet ujutro.

Na konju i pešice jurio je ubitačnom brzinom, studirajući i pripremajući propovedi u toku putovanja - u sedlu. Dostigao je neverovatan prosek od 800 propovedi godišnje!

Proputovao je celu Irsku, Škotsku i Vels i svuda postizavao uspeh. Njegovi protivnici nisu mogli nadvladati njegovu hrabrost i vatreno propovedanje.

Džon je istrajavao na uspostavljanju što praktičnije organizacije i na metodima svog rada. Nastavio je sa imenovanjem laičkih propovednika i uspostavljanjem sve većeg broja društava i razreda. Do njegove smrti bilo je više od 130.000 učlanjenih u društva; u šta nisu uračunati oni u Americi.

Prijatelji i neprijatelji podjednako su se divili njegovoj strogoj disciplini. Čak ni nesretna ženidba, tj. loš brak, nije uspeo da probije njegov duhovni oklop. Njegova izdržljivost i istrajnost je bila čudesna. U osamdesetoj je

godini beležio: "Osećam se u istoj formi kao kad mi je bilo dvadeset i pet godina. To pripisujem: 1) sili Božjoj koja me osposobila za Njegov poziv, 2) svojim putovanjima koja premašuju 6.500 kilometara godišnje, 3) sposobnosti da spavam i noću i danju, 4) ustajanje u određeno vreme, 5) neprekidnom propovedanju i 6) mirnom temperamentu. Ni zbog čega se nisam uzrujavao ili brinuo."

U dobu od 87 još je uvek bio vidljiv pobednički smešak na njegovom izbornom licu. Ipak je priznao: "Sad sam starac. Oči su mi mutne. Desna ruka drhti. Ali...", dodao je, "slava Bogu, nisam zanemario svoj posao. Još uvek mogu propovedati i pisati."

Dana 22. februara 1791. nesavladivi stari vojnik Hristovog krsta održao je svoju poslednju propoved, u svojoj crkvi Siti Roud Čapel (City Road Chapel). "Tražite Gospoda dok ga se može naći", bila mu je tema. Bila je to i srž njegove dugoročne službe.

Nakon toga postepeno je sve više slabio. Krajem meseca bio je prikovan za krevet, uzeo je pero, ali nije mogao da piše. "Pisaću umesto vas, gospodine", ponudio mu se prijatelj. "Samo mi recite šta želite zapisati."

"Ništa drugo nego da je Bog sa nama", prošaptao je žilavi starac. Kad su prijatelji ulazili u sobu da mu kažu zbogom, čuli su ga kako ponavlja: "Ja ću Ga slaviti! Ja ću Ga slaviti!"

Mnogo godina nakon njegove smrti, dekan Stanlej (Stanley) upitao je čuvara groblja gde je sahranjen Vesli: "Ko je posvetio ovo groblje?" Grobarov odgovor je bio posve tačan: "Posvećeno je kostima onog svetoga sluga Božjega, Džona Veslija."

No, istorija je pokazala da je Džon Vesli učinio mnogo više od posvećivanja jednog engleskog groblja. Bio je od Boga upotrebljen, da pruži Engleskoj moralno i duhovno pročišćenje u vremenu kad joj je to bilo najpotrebnije. Njega poštuju kao osnivača metodističke crkve, jedne od najvećih protestantskih denominacija u Americi, premda je pre smrti izjavio: "Živim i umirem kao pripadnik anglikanske Crkve." ◀

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

IZREKE DŽONA VESLIJA

"Čini dobro koliko možeš, na svaki način, svakoj duši, na svakom mestu, u svako vreme, sa svakom revnošću, sve dokle god možeš."

"Čuvaj se da te ne progutaju knjige! Šaka ljubavi je vrednija, od kofe pune znanja."

"Kada imam para, ja ih se što brže otarasim, jer će u protivnom naći put do mog srca."

"Biblija ne govori ništa o usamljeničkom hrišćanstvu."

"Ne plašim se da će ljudi nazivani metodisti nestati iz Europe ili Amerike, ali ja se plašim da će oni postojati samo kao mrtva sekta, koja će imati formu religije, bez sile. Do ovoga može neminovno doći ako oni propuste da se drže doktrine i Duha, i discipline iz koje su ponikli."

"Svake sedme godine palim moje propovedi, jer sramota me je, ako danas ne umem napisati bolje propovedi nego pre sedam godina."

"Sve nas Bog brzo (nanovo)rađa, ali odrastamo veoma sporo."

"Moj temelj je Biblija. Na njoj stojim, i sledim je u svim stvarima, i u velikim i u malim."

"Bog sahranjuje svoje radnike, ali On nastavlja sa njihovim radom."

"Sam sebe sam zapalio za Boga i ljudi dolaze da gledaju kako gorim."

"Moja je želja, da nas što više zajedno posti i moli, da Bog obnovi duh ljubavi i zdravog razuma u ovoj buntovnoj naciji."

trebalo da bude. I pored toga, većina onih koji ovako odgovaraju - žive na prividno solidnom nivou.

Milioni drugih ljudi na ovom svetu bili bi srećni kada bi mogli živeti na takvom nivou. Većina onih koji daju ovakav odgovor nemaju artritis, bolesne bubrege ili sličan zdravstveni problem. Ne, njih muči nešto mnogo gore: nemoćni su u svojoj duši, u jezgri svog života. Upravo ovde je u potpunosti vidljiva najveća zabluda materijalizma, koji kaže: "Obezbedite čoveku uspeh u životu, i biće mu dobro."

I ja sam na svojoj koži osetio kolika je prevara u ovim rečima. Pre 35 godina sam se sa svojom porodicom doselio u Švajcarsku. Iza nas smo ostavili Istočnu Nemačku u posleratnom periodu, a tamo: nedostatak, glad i odricanje. A ovde divna zemlja, obilno obdarena prirodom, neoštećena i sačuvana mestašca i planinska sela, čistoća i blagostanje. Volim Švajcarsku. Međutim, u proteklom periodu sam imao dovoljno vremena i prilika da pogledam unutar tih divnih kuća po švajcarskim selima i ispod fasade tog blagostanja. Našao sam samo prazninu, bedu i brigu u ljudima, gorčinu, mržnju, strah i depresiju - ljude bolesnih duša.

Broj ljudi koji žive u takvom stanju je u stalnom porastu, poput epidemije. Upotreba tableta za smirenje je, takođe, u stalnom porastu. Koliko su "efikasne" znaju svi oni, koji ih redovno koriste. Postoji li nešto bolje i efikasnije od toga? Naravno, ali na sasvim drugom nivou.

PONUĐA

Taj, koji je sa potpunom sigurnošću rekao da će doći vreme bede i progonstva, kakvog pre toga nije bilo, rekao je i nešto sasvim drugo: **"Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti."** Ova reč pogađa u sam centar problema, u taj teret, u nesigurnost i beznađe. Ako je neko sa njom oživljen - sada mu je stvarno dobro. To je poruka unutrašnjeg isceljenja. I ona je tu, potpuno besplatna! Nije poput nekog psihološkog sistema, nije kao neka meditacija. Reč je o isceljenju uz pomoć Božje Reči, koju je izgovorio Gospod Isus Hrist, i uz pomoć Duha Svetog. To je potpuno neuobičajen način isceljenja.

Odmah na početku moramo da vas upozorimo: ovo unutrašnje isceljenje nije nikakva metoda, niti neki recept ili program. Unutrašnje isceljenje

---

UNUTRAŠNJE ISCELJENJE

Gerhard Šefer

Često se srećemo sa ljudima koje neobavezno pitamo kako su. Najčešći odgovor koji dobijamo glasi: "Hvala na pitanju, dobro." To je najčešći način priznavanja da stvari i nisu onakve kakve bi trebalo da budu. Uopšte nije tako kako bi

ne može čovek samo da proba. Ako želi da Božja sila ima efekta na njemu, čovek mora otvoriti srž svog bića i života - čovekovo **JA** se mora povući a umesto njega će početi da deluje Božja sila. Nije moguće Boga probati, i onda živeti dalje po svom. Moguće je samo potpuno predanje. Njegova moć mora postati čovekova stvarnost. Tek nakon toga dolazi isceljenje. Bog je savršen i kod njega nema mesta ni za kakvu slabost. On nije ni na kakav način ograničen, niti polovičan. Ovo je preduslov unutrašnjeg isceljenja - isceljenja duše.

UZROCI

Psihoanaliza je otkrila zanimljivu povezanost ranijih doživljaja sa stvarima koje se čoveku dešavaju u sadašnjosti. To, što mi je neko nekada uradio, ili to što sam ja nekada nekome uradio, pojavljuje se u mom životu i dan danas. Nije to, na sreću, svesno (to bi bilo jako teško izdržati), nego u podsvesti i sa nekim događajima uvek iznova isplivava na površinu, spontano, snažno, sa prvobitnim intenzitetom i izaziva nelagodnost, loše uspomene, gnev, gorčinu, mržnju ili osećaj krivice, strah i nesigurnost.

Ti negativni emocionalni doživljaji uništavaju ljudski život i podstiču velik broj psihosomataskih oboljenja. Ovi doživljaji su prisutni i čine deo ljudskog života. I tamo gde je to prividno "pokrila prašina" važi pravilo: to što je jednom učinjeno, nije moguće više popraviti. Iz ovoga je vidljivo šta je to osećaj krivice. Postoji li još neki efikasniji način isceljenja duše od uticaja ovih stvari? Naravno! Čovek, međutim, Božju nameru, koja bi se u njegovom životu mogla sprovesti, često sam blokira i onemogućava. Pre nego što analiziramo pojedine nivoe, kroz koje je potrebno da čovek prođe prilikom unutrašnjeg isceljenja, pogledajmo malo gore spomenute prepreke sa kojima se čovek sreće, i kako ih savladati.

PREPREKE

Reč je o načinu reagovanja koji ljudima onemogućava da dosegnu unutrašnje isceljenje.

1. Odbacivanje kao način dosezanja sigurnosti

"Neću dozvoliti, da me neko natera da

promenim način života, to ću postići sopstvenom snagom. Imam prava na sopstveni život." Čovek se plaši razmišljanja o uzrocima, zato što se plaši posledica. Ima ljudi, koji su se - svesno ili nesvesno - zrekli da se neće više promeniti.

2. Život od uspomena

"Dakle, treba da zaboravim to što mi je neko nešto uradio? Nikako! Imam pravo bar na bol i mržnju!" Postoji neka vrsta "dobrog osećanja" uzrokovana emocijama bola. U istom smislu je lepo biti mučenik zbog nečega za šta krivicu snosi neko sasvim drugi. I ovaj osećaj trajnog okrivljavanja daje neku vrstu satisfakcije. Živeti od ovih uspomena jeste direktan put ka bolesti duše i ka psihičkim problemima.

3. Samosažaljenje

Reč je o ljudima, koji imaju dovoljno ljubavi samo za sebe, i to im je životni smisao. "Ljudi su zli, i misle samo o sebi. Ostao sam sam, i niko se ne brine za mene. Očekujem da će drugi primetiti u kakvom sam stanju, i da će mi se sažaliti." Beskonačni razgovori samog sa sobom, koji uvek vode ka istim mislima i osećanjima. Na taj način, ove negativne stvari postaju centar života. A od drugih ljudi se očekuje da će oko toga da se vrte.

4. Pregovaranje sa Bogom

Ovo je izgleda najveća prepreka. Može se slobodno govoriti o ratovanju sa Bogom. Potpuno je sigurno da će uslediti poraz. Pregovaranje sa Bogom uništava čoveka još više. Od čoveka zavisi da li će svoju krivicu, koju neprestano pokušava da svali na Boga, uzeti nazad - i načiniti od toga pokajanje. Koji su dakle nivoi koje čovek mora proći, da bi dosegao unutrašnje isceljenje?

1. NIVO: ZNATI I HTETI

Reč je o poštenom shvatanju sopstvene situacije. Kakve sve stvari opstaju i prikriveno deluju u čovekovoju duši? Čovek sam mora da shvati šta se sve u njemu odigrava. Šta određuje njegov unutrašnji stav? Gde su u njemu te rane, koje ga još uvek bole? Protiv koga je usmereno protivljenje i gorčina?

Sada, kada razmišlja o događajima iz prošlosti, svaki psiholog bi kao terapiju preporučio

prihvatanje samog sebe takvog kakav jeste. Pomiriti se sa svojim stanjem i sa svojom prošlošću i nastaviti život dalje. To zvuči jako dobro, ali bi se na taj način samo produžio *status quo*, odnosno situacija bi ostala takva kakva jeste. Na ovaj način, prihvatanjem sebe onakvog kakav jeste, to je pružanje pomoći samom sebi. Ko uspe sam sebi da pomogne - tome nije potrebno nikakvo lečenje.

Čovek treba da shvati da Bog želi da isceli njegovu dušu. To je potpuna suprotnost samopomoći. To je srž Isusovog poslanja. U vezi sa tim u Evanđelju po Luci 4,18 piše:

"...Posla me da iscelim skrušene u srcu; da propovedam zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati."

Kada se govori o poslanju Gospoda Isusa Hrista kao o Božjem putu ka unutrašnjem isceljenju, ne može se izostaviti suština njegovog poslanja - njegov krst. Bogom određen put ka isceljenju čovečje duše vodi samo kroz Isusovu žrtvu, vodi samo kroz njegovu krv, njegovu smrt i njegovo vaskrsenje. Svaki drugi put je ljudska psihologija - dakle, samo pokušaj da se samom sebi pomogne. To mora svako pojedinačno shvatiti i primiti, ako želi da mu Bog daruje unutrašnje isceljenje. To mora primiti u svoju unutrašnjost.

Ako čovek želi da Isusova snaga isceljenja duše bude efektivna - mora ispuniti još jednu pretpostavku:

2. NIVO: POKAJANJE

Pokajanje znači priznanje i unutrašnje priznavanje svoje krivice. Pojmovi "priznavanje" i "pokajanje" danas zvuče staromodno i za većinu ljudi su jako neprijatni. Lečenje pomoću psihoaktivnih supstanci, tj. lekova za smirenje, bilo koje vrste, je mnogo lakše prihvatljivije, i bez ikakvih daljih obaveza. Jednostavno se konzumiraju i nije potrebno nikakvo pokajanje. "To se pre svega odnosi na 'one druge ljude', ali šta sa mnom?" - to je razmišljanje većine ljudi.

Najpre se mora priznati dugotrajna gorčina i osećaj krivice, koji razjedaju dušu. To je borba koja sve više iscrpljuje čoveka. A ustvari, taj neprijateljski stav je nemoć i slabost. Tamo gde ne postoji volja za saznanjem i pokajanjem, stalno postoji barijera na putu ka formiranju zdravog stanja duše. Nakon toga ide sledeći,

jako važan, korak koji treba učiniti:

3. NIVO: MOLITI I PRIMITI OPROŠTENJE

Svet nikako ne može da "pronađe" neki put i metodu za otklanjanje krivice. Pomirenje, kakva jednostavna reč. Koliko bi čoveku trebalo uložiti energije za pomirenje, i da bi otklonio to što je drugima uradio, ili drugi njemu. Pojedinaac to svojom snagom ne može uraditi - ni odstraniti, ni isceliti.

Tu je najveća tajna Hristovog poslanja: Bog je postao čovek da bi učinio izmirenje. I samo je u Božjoj veličini i svemogućnosti ključ za izmirenje krivice. Bog je žrtvovao svoju svetost i beskonačnost da bi otklonio krivicu. Bog je umro na krstu za svakog pojedinačno. Tim činom je krivica oproštena i izmirena.

Najdublja čovekova unutrašnjost se može rasteretiti samo ako se krivica potpuno otkloni i zauvek izmiri, tj. plati. Na taj način može čovek održati zdravu dušu.

Da bi zdravlje moglo potpuno da prožme čoveka, potrebno je da se stvori odnos između najdublje čovekove unutrašnjosti i Isusa, da se prihvati njegova zastupnička smrt i vaskrsenje. Potrebno je od njega tražiti oprost i potpuno uklanjanje krivice.

I zato što se celokupno čovekovo razmišljanje, govor i življenje prepliće i sa njegovim bližnjima, neophodno je da se i u odnosu sa njima oslobodi tereta, da bi ovaj odnos bio potpuno zdrav i čist. I kod svojih bližnjih mora da moli oprostaj, i to nakon prethodnog priznanja i pokajanja.

Međutim, odnos prema bližnjem neće biti dobar i čovekova unutrašnjost neće biti zdrava, ako se i bližnji ne oslobodi tereta, i ne oprost mu se. I sam čovek, koji traži oprostaj, mora da oprost! Ovo je najteži od svih procesa, zato što su rane i nakon dužeg vremena još uvek jako bolne. To što je ljudskom snagom potpuno nemoguće, sada može postati moguće, i to samo kroz žrtvu Gospoda Isusa Hrista. On, koji je mnogo veći od bilo kog čoveka, učinio je mnogo veću žrtvu, nego što je može prineti bilo koji čovek. Samo sa takvom sigurnošću je moguće svom bližnjem konačno i trajno oprostiti.

4. NIVO: SLAVLJENJE BOGA

To je za neverne ljude nešto potpuno neshvatljivo, ali za hrišćane, koji to praktikuju, to je veliko iskustvo. Slavljenje je neka vrsta suprotne polarizacije, potpune preorijentacije čovekove unutrašnjosti. Slavljenjem se ulazi u predeo svetosti, najdublja čovekova unutrašnjost ulazi u harmoniju sa Bogom. Slavljenje na čoveka deluje kao bumerang - što ga više slavi tim se oseća sve bolje.

Nije slučajnost što kod mnogih hrišćana slavljenje i uzdizanje Boga zauzima isto tako značajno mesto u životu, kao što to imaju radost i ljubav: **"I Ti promeni plač moj na radost... opasa me veseljem."** (Psalam 30,12). Ovo iskustvo mnogi doživljavaju i danas, iako je ovaj psalam napisan pre 3000 godina. Ove reči potiču od cara Davida. Ako donosimo Bogu čast i slavu, rečima i pesmama pokazujemo to što nam je u srcu. On ostaje veran svojoj reči: **"...i ja ću vas odmoriti."** Uopšte nije lako objasniti šta ovaj "odmor" predstavlja. To mora svaki čovek ponaosob doživeti. Slavljenje i uzdizanje su posledice unutrašnjeg isceljenja, ali i mogućnosti ponovnog pristupanja u isceljujuću prisutnost Božju.

ISCELJENJE ČOVEKA

Kao što smo već razjasnili zakonitosti, isceljenje čovekove duše zavisi od toga da li će preduzeti neke konkretne korake, odnosno da li će imati poverenje u Boga. Čovek se mora vratiti hodnicima vremena sopstvenog života i izneti sve što se desilo pred Boga, odnosno doneti ispod Isusovog krsta. Njemu se mora predati sve radi potpunog unutrašnjeg isceljenja i oproštenja greha. On je taj, koji je poslan od Boga, da bi "isceljivao umorna srca". Ova istina važi i danas, kao i pre dve hiljade godina. ◀

Izvor: Časopis ETOS.

STVARNOST NARNIJE

Jan Vareca

Postoji tajna u jednom starom ormaru a on je ulaz u svet Narnije. To je bajkovita zemlja puna životinja koje govore, patuljaka, divova i drugih stvorenja. Četvoro dece: Petar, Susana, Edmund i Lusi nisu ni sanjali, kakva ih neverovatna avantura čeka kada prođu kroz vrata tajanstvenog starog ormara.

Deca će otkriti da je carstvo Narnije u ropstvu i pod prokletstvom zle Bele veštice. Ona je Narniju proklela na večnu zimu i hladnoću. Ipak, postoji staro proroštvo, velika nada stanovnika Narnije, koje govori, da će okrutnoj vladavini zle veštice jednog dana doći kraj. Veliki hrabri lav Aslan jednog dana će se u Narniju vratiti i osloboditi je...

"Nepravda će biti ispravljena,
kada ugledamo Aslana,
Na glas njegove rike,
tuge više neće biti,
Kada on pokaže svoje zube,
zima će sresti svoju smrt,
Kada on protrese svojom grivom,
imaćemo ponovo proleće."

Proroštvo takođe govori, da će dva "sina Adamova i dve kćeri Evine", sesti na četiri prestola u Kair Paravelu i da će vladati kao kraljevi i kraljice nad Narnijom. Ti sinovi i te kćeri, su upravo mali junaci koji su ušli kroz tajna vrata, u čudesnu zemlju Narniju, pravo u središte konačne bitke za oslobođenje Narnije, kroz lava Aslana...

PRAVA TAJNA NARNIJE

U decembru ove godine počelo je prikazivanje filma "Letopisi Narnije: Lav, Veštica i Ormar" (The Chronicles of Narnia: The Lion, The Witch and The Wardrobe). U filmu igraju Tilda Swinton i Jim Broadbent (Tilda Swinton and Jim Broadbent), a snimanje je koštalo 75 miliona funti. Film je spektakularna ekranizacija jedne od sedam novela C. S. Luisa (C. S. Lewis) iz serije "Letopisi Narnije".

Britanac, C. S. Luis je poznati hrišćanski pisac, iz čijeg pera su izašle mnoge knjige, koje su veoma brzo postale svetski bestseleri. On, za svoje "Priče iz Narnije" je znao da kaže, da su

"priča sa pričom". A koja je to onda prava tajna Narnije?

U jednom svom pismu koje je napisao, dok je bio dekan na Magdalena koledžu, u Kembridžu, Luis kaže:

"Pretpostavimo, da zaista postoji svet poput Narnije... i pretpostavimo da Hrist želi ući u taj svet da bi ga spasio (kao što je učinio sa našim) šta bi smo onda mogli očekivati? Ova priča je moj odgovor na to pitanje. Pošto je Narnija svet pričajućih životinja, a pošto je ovamo Hrist došao kao čovek. U Narniji sam ga oslikao kao lava, jer: 1) lav se smatra kraljem među svim životinjama, 2) Hrist je u Bibliji nazvan 'lavom iz Judina plemena'".
(*The Sunday Times, December 04, 2005.*)

U jednom svom drugom pismu, koje je 1961. poslao detetu čitatelju Narnije, Luis kaže: "Cela priča o Narniji je samo o Hristu". (*The Sunday Times, December 04, 2005.*)

PRIČA U PRIČI

Zaplet priče počinje, kada po polasku dece u Narniju, Edmund jedan od dečaka, pada pod čaroliju Bele veštice, te se tako prepušta sebičnosti, ponosu i pohlepi. On je postao izdajnik Narnije a prema zakonima te zemlje, Edmund mora biti kažnjen, i to smrtnom kaznom.

Biblija nam jasno govori, da se svi mi ponekad s vremena na vreme ponašamo poput Edmunda. Skloni smo tako lako da činimo stvari koje povređuju druge i veoma su neprijatne u očima Božjim - kršimo Njegov zakon. Zakon koji kaže: "kazna za greh je smrt" (Rim. 6:23). Tako nam naši lični gresi donose prokletstvo, koje mi nikako ne želimo.

Jedina nada za Edmunda, jeste lav Aslan, koji je "Car šume", "Car svim životinjama" i "Sin vladara preko velikog mora". Samo Aslan, koji je osnovao kraljevstvo Narnije, može Edmunda osloboditi od prokletstva i čini Bele veštice.

U Bibliji, Isus Hrist je nazvan "Lav iz Judina plemena", "Carem nad carevima i Gospodarem nad gospodarima", "Sinom Božjim". On jedini može nas spasiti od prokletstva greha i njegovih posledica. "Zato se javio (došao) Sin Božji - da razori dela đavolova." (1. Jn. 3:8)

Dakle, da bi Edmund bio spašen od prokletstva Bele veštice i smrtno kazne, lav Aslan će umreti umesto njega. Upravo onako, kako je i Isus Hrist umro za nas: "Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici." (Rim. 5:8)

Aslan umire u strašnim mukama, na Kamenom stolu, koji je sam postavio u Narniji, a Edmund biva oslobođen, ali tu nije kraj priči; U zakonima Narnije o Kamenom stolu stoji zapisano: "Kada neko svojevoljno umre, umesto osuđenika, a da sam nije počinio ni jedno neverstvo (loše delo) - Kameni sto će pući i smrt će biti slomljena - moraće da vrati ono što je uzela."

Biblija nam govori o strašnoj i užasnoj smrti na krstu koju je pretrpeo Sin Božji. Kroz svoju zastupničku smrt, sila greha i smrti je bila slomljena. Sada, svi oni koji se pouzdaju u Hristovu zastupničku smrt mogu reći: "Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas, jer je napisano: 'Neka je proklet svako ko visi na drvetu'". (Gal. 3:13)

Kao što je u zemlji Narniji, lav Aslan bio vraćen iz smrti u život, tako je i Isus Hrist ustao iz mrtvih u ovom našem svetu. Biblija o tome i piše: "**pobeda proždre smrt**" (1. Kor. 15:54). Bog nas je tako spasio "od vlasti tame i premestio u carstvo svog ljubljenog Sina." (Kol. 1:13-14), gde možemo zauvek živeti s Njim...

Sada kada ste se ukratko upoznali sa pričom iza priče, šta se krije iza lava Aslana i starog ormara, nemojte nikako propustiti tu priliku da se i sami lično upoznate sa velikim "Lavom iz Judinog plemena". On je lav, koji je svojim dolaskom zauvek obeležio ovaj svet, ali još više i živote onih koji su Ga prihvatili, jer je njima lično izvojevao slobodu od prokletstva greha - kao dečaku Edmundu.

A vi, koji Ga znate, eto vam zgodne prilike, da gledajući sa svojim prijateljima film "Letopisi Narnije" i sami ispričate najveću priču svih vremena, da im kažete i posvedočite o delotvornoj moći Evanđelja Isusa Hrista. O stvarnom "lavu Aslanu", koji stvarno menja ljudske živote - razorene silom greha. ◀

---

misaone refleksije

SPAS ZA 3.000 RUDARA

Friday Fax 2005 issue 43, 4 November

U Kini, Hrist veoma često omogućava svojim sledbenicima tu privilegiju, da za Njega budu proganjani - ali isto tako On za njih čini i čuda koja oduzimaju dah, On silno potvrđuje svoju prisutnost uprkos svemu. Paul i Joy Hattaway koji rade za misiju "Azijska žetva" (Asia Harvest), izveštavaju o sledećem svedočanstvu:

Dok je jedan od mnogih talasa progonstva 1950. harao Kinom. Pastor Li je bio uhapšen i optužen za "kontra-revolucionarne aktivnosti". Bio je osuđen na robiju u rudniku gvozdene rude, u udaljenom delu Kine. Lijina supruga je sa petoro dece odlučila, da se preseli u blizinu rudnika kako bi bili u mogućnosti što češće posećuju Lija u zatvoru.

Radni dan pastora Lija u rudniku je trajao 14 sati, svakoga dana. Hrana koju su dobijali usuđenici je bila slaba i bilo je malo. Kada je Lijeva porodica čula za loše uslove koji su vladali u zatvoru, bili su veoma zabrinuti. Ubrzo su dobili vest da je njihov otac umro. Porodica je ovu vest primila sa velikim bolom, ali morala je da nastavi sa životom dalje, morali su da prežive a za im je trebao novac.

12-godišnja ćerka pastora Lija otišla je u rudnik, kod upravnika i rekla mu: "Moj otac je bio ovamo poslat zbog svoje ljubavi prema Hristu. To je bio njegov jedini zločin. Bio je dobar čovek, on je voleo druge ljude i želeo da im pomogne. Sada kada je on mrtav - moja porodica nema hrane, nema para i mesto gde bi živela. Molim vas, da mi date neki posao u rudniku."

Upravnik se sećao Lija, i pokrenut saosećanjem prema mukama ove devojčice, rekao joj je: "Imam neki posao za tebe, ali je dosadan i veoma loše plaćen." Devojčica je odmah bez razmišljanja prihvatila posao.

Upravnik ju je odveo na njeno radno mesto, do ulaza gde se 3.000 zatvorenika svakoga dana spuštalo u rudarska okna i kopalo rudu. Rekao joj je: "Vidiš li ovo crveno dugme? Tvoj posao je da stojiš pored ovog dugmeta ceo dan, i ako ti neko vikne da ga pritisneš, ti to moraš odmah

učiniti. To je dugme od sirena za opasnost, koje će se oglasiti po celom rudniku. Čim ih rudari čuju, oni će brzo izaći napolje, na površinu. Dobro pazi da dugme ne pritisneš slučajno."

Tako je devojčica ceo dan stajala pored dugmeta, nedelju za nedeljom. Uz pomoć njene male zarade od par dolara, porodica je ipak lakše sastavljala kraj s krajem. No, jedno popodne jasno je čula neki glas kako joj govori: "Pritisni dugme!" Okretala se okolo, pokušavajući da vidi ko joj to govori, ali u blizini nije bilo nikoga. Posle par momenata ponovo je čula glas: "Brzo! Pritisni dugme odmah!" Opet je pomislila da joj se pričinjava, ako pritisne dugme bez potrebe, izgubiće posao. Treći put ju je glas oslovio po imenu i još jednom naredio da pritisne dugme. Sada je shvatila ko joj to govori, obraćao joj se Gospod. Nije razumela zašto treba pritisnuti dugme, ali je znala da Ga mora poslušati. Bučne sirene su se oglasile i 3.000 rudara je užurbano izlazilo na površinu. Ljudi su bili zbunjeni i nisu znali šta se događa. Upravnik je, takođe, brzo došao, i vikao pitajući šta se to dešava, zašto je dugme za opasnost pritisnuto. Nekoliko trenutaka posle, kada je i poslednji rudar izašao iz okna, tlo je počelo snažno da ljulja od jakog zemljotresa, za samo par sekundi ceo rudnik je bio zatrpan. Kad se sve umirilo, nastala je velika tišina, svi su gledali na mršavu devojčicu koja je pritisla crveno dugme. Upravnik joj je prišao i zapitao je: "Kako... kako si znala da treba da pritisneš dugme?" Ona je glasno odgovorila: "Gospod Isus Hrist mi je rekao, čak tri puta pre negoli sam to i uradila. Isus Hrist je jedini put ka živome Bogu. On vas sve ljubi i to je dokazao danas kada vam je sačuvao živote! Morate se okrenuti od svojih greha i predati se Njemu!" Svih 3.000 rudara i upravnik su kleknuli i molili Isusa da im oprost i da uđe u njihovo srce. Izvor: Asia Harvest Newsletter #80, www.asiaharvest.org.

PRONAĐEN GOLIJAT?

Jerusalem Post, Israel. Nov. 10, 2005.

Kopajući kod Tell es-Safi, mestu koje je po Bibliji bilo Filistejski grad Gat, arheolog Bar-Ilan je pronašao malene fragmente keramike. Na pronađenim delovima se nalaze zapisi na ranom filistejskom pismu (10. i rani 9. vek stare ere), koji spominju dva imena koja zvuče kao "Golijat". Ovo arheološko otkriće je veoma zanimljivo, i po mnogima je dobar dokaz da je

priča o Davidu i divu Golijatu, možda, i više od toga... (Oren Klass, sažetak.)

NE ZABORAVI NA HRISTA **Stančević Sreten**

O, Bože,
kako duša zna da boli,
kada neposlušnu decu imaš,
kojima svu svoju ljubav daješ,
a zauzvrat ništa ne primaš!

O, Oče,
kako tvoje veliko srce pati,
videći koliko na zemlji greha ima,
koje tvoje nežno srce para,
a ti si svoju ljubav dao svima!

Zakone si stavio u srca naša,
da nas zaštitíš, da ne zaboravimo na te,
ti strpljivo čekaš i opraštaš svakom,
samo da se pokaju i tebi se vrate!

Božija deca koja ne slušaju poziv,
da promene srce i da se ocu vrate,
izgubljena stoje u večitoj tami,
bezakonja čine i moraće da plate!

Sotona je vladar od ovoga sveta,
i takvoj deci on širi ruke,
gurajući ih u greh i propast večnu,
nanoseći im bol i velike muke!

Ali ako zakone držiš i poštuješ Oca,
koji je zbog svih nas i svoga sina dao,
veruj da si sigurno na pravome putu,
Jer je Isus Hrist zbog svih nas pao!

Dao je svoj život da bi mi živi bili,
i sve naše grehe je uzeo na sebe,
razapet na krst zbog krivice naše,
u mukama je patio zbog mene i tebe!

Zato nemoj da dopustiš da te Đavo zavede,
izaberi ljubav, da ti duša bude čista,
jer samo Bog ti nudi sreću i život večni,
molim te, poslušaj Oca i ne zaboravi na Hrista!

(Priče 8:33-36)

BOŽIĆNO PISMO **Prevod s engleskog: Milorad Ristić**

Ljubljani moji,

kao što dobro znate, uskoro dolazi moj rođendan. Na taj dan se svake godine održava praznik u moju čast, a biće ga i ove godine. Mnogo dana pre tog praznika, ljudi sumanuto kupuju - troše velike pare, a na radiju i TV, stalno govore o tome da se moj rođendan približava.

Lepo je znati da barem jednom godišnje neki ljudi misle na mene. Kao što znate, proslava mog rođendana je započela još pre mnogo godina. Na početku je izgledalo da ljudi razumeju i da su zahvalni za sve ono što sam ja za njih učinio, ali danas, izgleda da niko ne zna šta je pravi razlog svog tog praznovanja i pirovanja.

Tih dana, porodica i prijatelji se okupljaju i lepo se zabavljaju, bez toga da znaju pravi smisao i značenje tog praznika.

Sećam se da je tim povodom prošle godine bila neka velika proslava. Sto za ručak je bio prepun ukusne hrane, pečenja, pića, kolača, voća... da se nahrani gomila ljudi...

I da vam priznam nešto? Na praznik koji obeležava moj rođendan, ja nisam bio pozvan... A trebalo je da budem počasni gost, a oni se nisu setili ni da mi pošalju pozivnicu. To je praznik koji se održava mene radi, a ja sam bio zaboravljen napolju. Zatvorili su mi vrata ispred samog nosa... a ja sam želeo da budem sa njima - da večeram sa njima.

Uistinu, to me nije mnogo iznenadilo, zato što mi se u poslednjih nekoliko godina sve češće ovo dešava. Budući da nisam bio pozvan, odlučio sam da sam uđem na unutra, i da me niko ne primeti. Ušao sam i stao sam u ugao sobe.

Bilo je i pijanih; bilo je i nekih koji su zbijali svakakve šale, smejali se, neki su me psovali, ili su psovali Oca. Zabavljali su se. U ponoć su svi počeli da se grle, pozdravljaju i čestitaju, da spominju moje ime; i ja sam tada raširio svoje ruke čekajući da će možda neko od njih i mene zagrliti ... ali ... mene niko nije zagrlio. Shvatio sam da sam nepoželjan, suvišan, i tiho sam otišao sa te slave.

Da znate, svake godine postaje sve gore i gore... Ljudi sve više misle na jelo i piće, pirovanje, zabave... a mene spominju kao u kakvoj uzrečici...

Želeo bi da mi ovog Božića dozvolite da uđem u vaš život. Želeo bih da vi prepoznate tu činjenicu da sam ja - pre skoro dve hiljade godina - došao na ovaj svet da bih vam dao moj život, na krstu, da bi vas spasio. I da u ovu moju ljubav verujete svim svojim srcem.

Da vam kažem još i ovo. Pošto me mnogi nisu pozvali na svoje slave, ja ću imati svoju sopstvenu slavu, veliku slavu, kakvu niko nikada nije ni zamislio, i već sam pri kraju sa pripremama za taj događaj.

Svakodnevno šaljem mnoge pozivnice, a ima pozivnica i za vas. Ja bi hteo da znam jedno: da li vi želite da budete prisutni, pa ću rezervisati mesto za vas, ispisaću vaše ime sa zlatnim slovima u mojoj velikoj knjizi gostiju. I znajte, jedino oni koji su na ovoj mojoj listi gostiju biće pozvani da uđu na moje slavlje. Oni koji ne odgovore na moju pozivnicu, biće ostavljeni napolju.

Budite spremni, kada sve bude bilo gotovo, bićete gosti na mojoj velikoj svečanoj večeri.

Vidimo se uskoro.
Volim vas! -- **Isus**

Smešna strana...

ŠTA ĆETE VIKNUTI?

Propovednik popravlja ogradu oko crkve, menjajući na njoj dotrajale daske novima. U to vreme se baš završila proba dečijeg hora i deca počnu da izlaze iz crkve. Nekolicina njih se okupila oko propovednika i u tišini gleda kako on ukucava eksere u ogradu.

"Baš lepo, od vas deco što gledate i učite kako se ovo radi, jednog dana ćete i sami znati kako da popravite ogradu." Obrati im se propovednik.

Na to će jedan dečak: "Ma, ne, nas to ne zanima, u pitanju je opklada, i sada čekamo da

čujemo šta ćete prvo viknuti, kad' se čekićem udarite po prstu..."

UVEK UPALI

Nekoliko žena posle bogoslužjenja razgovara o tome kako su im deca veoma nemirna za vreme propovedi, i kako ne znaju kako da ih umire. Upitali su tako jednu mladu majku kako njoj polazi za rukom da njen sinčić bude tako dobar i miran dok traje propoved.

"Pa, samo mu kažem, da ako bude nemiran zbuniće pastora, pa će on morati svoju propoved početi ispočetka. I to uvek upali," reče žena.

SAČEKAJ MINUTU

Čovek se gorljivo moli Bogu: "Bože, reci mi koliko tebi traje milion godina?"

Na čovekovo iznenađenje Bog odgovori: "Kao jedna minuta."

Čovek nastavi: "Minuta? A koliko je tebi vredno milion Eura?"

"Kao jedan cent". Odgovori Bog.

"Jedan Cent? Pa, bi li mi dao, molim te, taj jedan cent?" Reče čovek.

Bog brzo odgovori: "Evo, za jedan minut..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>